

en rådgivning om, hvilke konsekvenser det har, og hvilken betydning det har, at man vælger at få foretaget en abort.

Justitsministeren var hele vejen rundt, men det, jeg gerne vil kommentere i ministerens indlæg, var, at ministeren ikke var helt sikker på, om man skulle vælge 15 år, 16 år eller 17 år. Der er det min vurdering, at enten vælger vi 15 år, eller også vælger vi 18 år. At vælge 16 eller 17 år vil der ikke være ret meget logik i. Enten holder vi fast ved de 18 år, fordi det er vores myndighedsalder, eller også sætter vi den ned til 15 år ud fra, at den seksuelle lavalder er 15 år, og ud fra, at Folketinget jo på en række andre områder mener, at 15-årige er modne nok til at træffe egne beslutninger.

Så var flere ordførere inde på, at man godt ville være med til at kigge på det her. Og lad mig i den forbindelse takke for den meget positive modtagelse, forslaget har fået. Det skal jeg jo ikke glemme. Men lad mig sige, at mange ordførere jo var inde på, at man måske ikke var helt enig i alle aspekter af forslaget. Men kunne godt gå med til, at den vetoret – som hr. Bjørn Elmquist udtrykte det – forældrene har, fratager man forældrene. Men vi fastholder, at forældrene skal være orienteret.

Så var der forskellige variationer af, hvilken form for orientering der skal ske, og om forældrene skal inddrages i en form for samtale forud for, at aborten bliver gennemført, eller om forældrene blot skal være orienteret. Vi kan så diskutere, hvilken grad af medbestemmelse forældrene skal have. Men det, der er det vigtige for mig, og det, som jeg også håber Folketinget finder er vigtigt, er, at forældrene ikke har en veto, og jeg er glad for, at vi er nået så langt.

Lad mig så sige til fru Inge Dahl-Sørensen, der savner tal og dokumentation for det her forslags nødvendighed. Altså, dér vil jeg nok sige, at jeg har forsøgt at stille spørgsmålet til Justitsministeriet. Det har været svært at få svar på det, for der føres ikke nogen egentlig statistik over emnet. Derfor kan det være svært, men det kan være, at vi under udvalgsbehandlingen kan formå Justitsministeriet til at prøve alligevel at liste nogle tal ud af relevante myndigheder.

Men som jeg også sagde i en kort bemærkning tidligere: For mig er det ikke væsentligt, om det her handler om 10 personer om året, eller det er 100 personer om året: Det er ikke væsentligt for mig, om vi allerede i dag kan fremvise en række skandalehistorier, som har været slået op på forsiden af B.T. Det er ikke relevant

for mig. Det relevante er, at vi forebygger, at det ikke kommer til at ske i fremtiden, at vi tager højde for fremtiden, og at vi tager højde for, at de her situationer, hvis ikke de allerede er opstået, meget vel kan opstå.

Lad mig så sige, at forfladigelsen af forældrerollen, som specielt fru Inge Dahl-Sørensen var inde på, er jeg bestemt ikke enig i. Forslaget her fratager jo ikke forældrene andet end retten til at nedlægge veto. Vi vil jo fortsat have, at forældre og datter kan samtale om de her ting. De kan sagtens holde hinanden orienteret.

Fru Pia Christmas-Møller var den første, der nævnte løsningen med, at man i folketingsgruppen har stillet medlemmerne frit med hensyn til, hvordan man ønsker at stemme. Det kunne jeg godt forestille mig at man gjorde i nogle flere partier – netop også ud fra, at forslaget her jo ikke er et partipolitisk forslag. Det har jo næppe noget med partipolitik at gøre, at man i folketingsgrupperne tager det til efterretning og så stiller sine medlemmer frit, når der skal stemmes til tredjebehandling.

I den forbindelse må jeg så også sige specielt til hr. Bjørn Elmquist: Det kan jo være, at vi slet ikke når frem til, at vi skal stemme ved tredjebehandling. For hvis vi under udvalgsbehandlingen får et fornuftigt oplæg til en beretning, så forventer jeg en aktiv medvirken fra udvalget til, at vi får lavet en sådan beretning. Så vil jeg gerne se positivt på det, men ellers må jeg belært af tidligere erfaringer køre forslaget frem til en egentlig afstemning. Vi har haft nogle kedelige eksempler specielt i sidste folketingssamling, hvor nogle ting ikke nåede frem til en afstemning, og så er både holdninger og tilkendegivelser frafaldet.

Det sidste, jeg vil sige, er til hr. Bruno Jerup. Hvorfor har vi lige valgt 15 år? Jeg har været lidt inde på det før. Jeg mener egentlig, at enten vælger vi 15 år, eller også vælger vi 18 år. Men hr. Bruno Jerup rejser så det mere principielle spørgsmål. Hvorfor overhovedet have en aldersgrænse? Det er jo svært at svare på, for hr. Bruno Jerup argumenterer ganske godt med, at i virkeligheden burde det jo ikke have noget med alder at gøre. Men vi finder alligevel, da vi har overvejet det her længe og grundigt, at der må være en eller anden form for begrænsning. Der må være en grænse, og dér er vi så gået ind og har sat den dér, idet Folketinget i øvrigt på en række områder finder, at 15-årige er modne nok til, at de kan træffe beslutning om deres eget liv. Derfor sætter vi også aldersgrænsen for gen-